

ЛІТЕРАТУРА:

1. Матвієнко В.Я. Соціальні технології / В.Я. Матвієнко. – К.: Українські пропілеї, 2001. – С. 13-14; 17-18.
2. Субетто А.И. Неклассическая социология: концептуальная новизна, объективная необходимость / А.И. Субетто // Социология на пороге XXI века. – М.: 1998. – С. 176-177.

Бондарь В.И.

КЛАССИЧЕСКАЯ И АДАПТИВНАЯ ПЕДАГОГИКА ВЫСШЕГО ОБРАЗОВАНИЯ В XXI СТОЛЕТИИ

В статье говорится о том, что конец двадцатого – начало XXI столетия ознаменовался переоценкой ценностей и теорий, разработанных классической педагогикой и философией, которые ещё продолжают влиять на подготовку человека к жизни. Новый человекоцентризм бытия – сущность формирования человека завтрашнего цивилизованного общества, способного противостоять теперешней стихийной форме бытия, требует разработок новой, зарождающейся неклассической адаптивной педагогики, призванной гармонизировать отношения в системе “общество-человек-природа”.

Ключевые слова: неклассическая адаптивная педагогика, человекоцентризм, профессиональная подготовка педагогических кадров.

Bondar V.I.

CLASSICAL AND ADAPTIVE PEDAGOGICS OF HIGHT EDUCATION IN XXI CENTURY

The article says that the end of the 20th and the beginning of 21st century was marked by reap-praisal of values and theories worked up by classical pedagogies and philosophy. They still go on their influence on preparation of a person for life. But new person centrism of existence is the essence of forming a person of future civilized society, a person capable to resist contemporary spontaneous form of existence. It demands the development of new, not classical adaptive pedagogics the aim of which is to harmonize relations in the system “society-human being – nature”.

Key words: not classical adaptive pedagogic, person centrism, professional preparation of a pedagogical staff.

УДК 37.014

Лопушинський І.П.

АДАПТАЦІЯ МОВНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ДО СТАНДАРТІВ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ: СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВРЕГУЛЮВАННЯ

У статті на широкій документальній базі Європейського Союзу та вітчизняного законодавства показано хід процесів імплементації мовного законодавства ЄС до нормативно-правових актів України, висвітлено національні особливості законодавчого вирішення мовного питання, доведено потребу в якнайшвидшому завершенні цього адаптаційного процесу.

Ключові слова: державна мовна політика, законодавство України про мови, мовні стандарти ЄС, імплементація європейських мовних стандартів.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Упродовж практично всіх років існування незалежної Української держави українська влада (як і громадськість) переймається питанням вироблення модерного законодавства з мовних та національних питань та імплементації до національних законів міжнародних та загальноєвропейських стандартів з цих гуманітарних напрямків. Разом з тим відсутність політичної стабільності, різновекторність руху держави до цього часу не дали змоги вирішити означену проблему. Спроба вироблення нового мовного закону Верховною Радою України VI скликання змову

може потерпіти фіаско, оскільки Верховний комісар ОБСЄ у справах національних меншин дав негативний висновок на проект Закону “Про мови в Україні” [10], унесений народними депутатами – представниками парламентської більшості. Саме тому чинній нині в Україні владі слід невідкладно зосередитися на ухваленні такого законодавства з мовних і національних питань, яке б повністю відповідало міжнародному та загальноєвропейському праву.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Останнім часом до проблеми вивчення стану адаптації в Україні мовного законодавства до міжнародних стандартів та стандартів Європейського Союзу в річищі науки державного управління зверталися Г.Євсєєва, В.Заблоцький, О.Куць, І.Лопушинський, І.Плотницька, О.Сергєєва та ін.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Разом з тим у їхніх публікаціях належним чином не віддзеркалюються останні події навколо мовних та національних проблем в Україні, не аналізуються останні законопроекти з мовної проблематики, а також найновіші міжнародні та загальноєвропейські документи з цих напрямків діяльності громадянського суспільства.

Формування цілей статті. Саме тому метою нашої статті став зіставний аналіз як напрацьованого, так і перспективного законодавства з мовних проблем в Україні з вимогами міжнародних та загальноєвропейських стандартів.

Виклад основного матеріалу дослідження. Насамперед слід зазначити, що багато з найважливіших документів Організації Об'єднаних Націй були ратифіковані ще Українською РСР, яка стала членом ООН при її заснуванні 1945 року. Це були *такі документи*: Договір про громадянські і політичні права (набрав чинності 23 березня 1976 року), Договір про економічні, соціальні і культурні права (2 березня 1976 року), Конвенція про скасування всіх форм расової дискримінації (6 квітня 1969 року), Міжнародна конвенція Організації праці №111 про дискримінацію у галузі праці та зайнятості (15 червня 1960 року), Конвенція ЮНЕСКО проти дискримінації у галузі освіти (15 грудня 1960 року) та ін.

Так, зокрема, *стаття 27 Міжнародної конвенції про громадянські і політичні права (ICCPR)* стверджує: “У тих державах, де існують етнічні, релігійні чи мовні меншини, особам, що належать до таких меншин, разом з іншими членами цієї групи, не повинні відмовляти у праві користуватися своєю культурою, сповідувати і дотримуватися своєї релігії чи вживати свою мову” [1: 61].

У *Пояснювальній доповіді №23 1994 року* [2] Комітет з прав людини констатував таке: “5.3. Право осіб, що належать до мовних меншин, вживати власну мову між собою, у приватному житті чи публічно, відрізняється від інших мовних прав, що захищаються договором. Воно має відрізнитися від загального права на свободу самовираження, що захищається Статтею 19. Останнє право гарантується всім, незалежно від того, чи належать вони до меншин чи ні. Більше того, право, яке захищається Статтею 27, слід відрізнити від особливого права, яке Стаття 14.3 (f) Договору надає підсудним: право на переклад, коли вони не можуть зрозуміти чи розмовляти мовою, що використовується в судах. Стаття 14.3 (f) за будь-яких інших обставин не надає обвинуваченим права користуватися чи розмовляти мовою власного вибору під час судових слухань.” Слід зазначити, що Пояснювальна доповідь стосується “вживання” мови меншини.

Конвенція ЮНЕСКО закріплює таке: “Стаття 5. 1. Країни-учасники конвенції погоджуються, що: (с) Необхідно визнавати право членів національних меншин здійснювати власну освітню діяльність, включаючи підтримку шкіл і, залежно від освітньої політики кожної держави, використовувати для навчання свою власну мову за умови, що: (і) це право не здійснюється так, щоб перешкоджати членам цих меншин розуміти культуру і мову спільноти і брати участь у її діяльності чи наносити шкоду національному суверенітету; (ii) рівень освіти не нижчий, ніж загальний рівень, встановлений і схвалений компетентними органами влади; (iii) відвідання таких шкіл добровільне”.

Ще одна конвенція ООН – *Конвенція з прав дитини* (27 вересня 1991 року) – була ратифікована вже незалежною Україною. У цьому документі є деякі досить важливі

положення. Наприклад, стаття 29 закріплює, що: 1. Країни-учасники погоджуються, що освіта дитини буде спрямована на: (с) Виховання поваги до батьків дитини, його чи її власної культурної ідентичності, мови і цінностей, до національних цінностей країни, у якій дитина проживає, країни, звідки він чи вона може бути родом, і до культур, відмінних від власної. Або стаття 30 містить положення про те, що “у тих державах, у яких існують етнічні, релігійні чи мовні меншини або особи місцевого походження, дитині, що належить до такої меншини чи має корінне походження, не повинно відмовлятися у праві, разом з іншими членами цієї групи, користуватися власною культурою, сповідувати і дотримуватися власної релігії і користуватися власною мовою”. 2001 року Комітет з прав дитини надав Пояснювальну доповідь щодо цілей освіти [3].

Крім того, Україна є членом Організації з питань безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ). Вона, таким чином, підписалася під *документом Копенгагенського засідання Конференції ОБСЄ 1990 року з соціальних питань* [4]. Важливі положення цього документа передбачають: (32) Належати до національних меншин є справа індивідуального вибору особи і жодних перешкод не може виникати через здійснення такого вибору. Особи, що належать до національних меншин, мають право вільно висловлюватися, берегти і розвивати свою етнічну, культурну, мовну чи релігійну ідентичність та підтримувати й розвивати власну культуру у всіх її проявах (аспектах), вільно від будь-яких спроб асиміляції проти їхньої волі. Зокрема, вони мають право (32.1) – вільно використовувати рідну мову у приватному житті та публічно; (32.2) – засновувати та підтримувати власні освітні, культурні і релігійні установи, організації чи асоціації, що можуть звертатися за добровільними фінансовими чи іншими внесками, а також громадською допомогою згідно з національним законодавством; (32.3) – сповідувати і дотримуватися своєї релігії, у тому числі придбання, володіння та використання релігійних матеріалів, а також здійснювати релігійно-освітню діяльність своєю рідною мовою; (32.5) – поширювати, мати доступ і обмінюватися інформацією своєю рідною мовою; (32.6) – засновувати і підтримувати організації чи асоціації в межах своєї країни та брати участь у міжнародних неурядових організаціях [4].

Особи, що належать до національних меншин, можуть здійснювати і користуватися своїми правами індивідуально, а також разом (спільно) з іншими членами своєї групи. Не повинно виникати жодних незручностей для особи, яка належить до національної меншини, через здійснення чи нездійснення будь-якого з цих прав. (34) Країни-учасниці намагатимуться гарантувати, щоб особи, що належать до національних меншин, незважаючи на потребу вивчати офіційну мову чи мови зазначених держав, мали адекватні можливості для вивчення рідної мови чи навчання нею, а також, коли можливо і необхідно, на її використання перед офіційною владою, відповідно до чинного національного законодавства [4].

Ще кілька угод було ратифіковано Україною в результаті її пострадянського членства у Раді Європи. Приєднавшись до Ради Європи 1995 року, наша держава підписалася на виконання відповідного переліку зобов'язань, серед яких ратифікація основних угод Ради Європи. Це такі угоди: *Європейська конвенція з прав людини – ЄКПЛ (ECHR) – (11 вересня 1997 року)*; *Рамкова конвенція з питань захисту національних меншин – РКНМ (FCNM) – (9 грудня 1997 року)*; *Європейська хартія регіональних або міноритарних мов – Хартія про мови (1 січня 2006 року)*. Іншою гарантією прав людини, що належить до національних меншин України, є *Рамкова Конвенція про захист національних меншин (РКЗНМ) Ради Європи*, ратифікована Україною 9 грудня 2009 року без будь-яких застережень.

Усі ці міжнародні документи отримали офіційне трактування і затвердження в Осло в *“Рекомендаціях щодо мовних прав та прав національних меншин”*, підготовлених у лютому 1998 року для Верховного Комісара з питань національних меншин Організації з безпеки та співробітництва в Європі [5]. *Вищезазначені права полягають у такому:* мовні права національних меншин, зокрема право осіб, що належать до національних меншин, користуватися власною мовою в приватній та публічній сферах [5].

У міжнародному праві чітко сформульована, що "приналежність до національної меншини" є справою індивідуального вибору, і існувати (чи ні) національній меншині не є справою, що вирішується державою.

Однією з конвенцій, що Україна ратифікувала досить швидко (9 грудня 1997 року), є Рамкова Конвенція Ради Європи з питань захисту національних меншин 1995 року, яка з 1 травня 1998 року набула чинності. Згідно зі статтею 9 Конституції України 1996 року названа Конвенція зараз є частиною українського законодавства. Положення Рамкової Конвенції з питань захисту національних меншин є, таким чином, обов'язковими для України. Серед найважливіших з них є такі:

Стаття 10. 1. Сторони зобов'язуються визнавати за кожною особою, яка належить до національної меншини, право на вільне і безперешкодне використання мови своєї меншини, приватно та публічно, в усній і письмовій формі. 2. У місцевостях, де традиційно проживають особи, які належать до національних меншин, або де вони складають значну частину населення, на прохання таких осіб і якщо таке прохання відповідає реальним потребам, Сторони намагаються забезпечити, по можливості, умови, які дозволяють використовувати мову відповідної меншини у спілкуванні цих осіб між собою та з адміністративними властями. 3. Сторони зобов'язуються гарантувати кожній особі, яка належить до національної меншини, право бути негайно поінформованою зрозумілою для неї мовою про підстави її арешту, про характер та причини будь-якого обвинувачення проти неї та право захищати себе цією мовою, у разі потреби з використанням безкоштовних послуг перекладача.

Стаття 12. 1. Сторони, у разі потреби, уживають заходів у галузі освіти та наукових досліджень з метою сприяння вивченню культури, історії, мови та релігії своїх національних меншин та більшості населення. 2. У цьому зв'язку Сторони, між іншим, забезпечують належні можливості для підготовки вчителів і доступу до навчальних посібників та сприяють контактам між учнями та вчителями, які належать до різних громад. 3. Сторони зобов'язуються створити особам, які належить до національних меншин, рівні можливості для доступу до освіти всіх рівнів.

Стаття 14. 1. Сторони зобов'язуються визнати за кожною особою, яка належить до національної меншини, право вивчати мову своєї меншини. 2. У місцях, де традиційно проживають особи, які належать до національних меншин, або де вони складають значну частину населення, у разі достатньої потреби, Сторони намагаються забезпечити, по можливості та в рамках своїх освітніх систем, особам, які належать до цих меншин, належні умови для викладання мови відповідної меншини або для навчання цією мовою. 3. Пункт 2 цієї Статті застосовується без шкоди для вивчення офіційної мови або викладання цією мовою [1: 64-65].

У листопаді 1999 року Україна подала до Ради Європи свій перший Державний звіт про впровадження положень Рамкової Конвенції з питань захисту національних меншин. Цей звіт накреслив головну лінію для моніторингу майбутніх рішень. Консультативний Комітет Рамкової Конвенції з питань захисту національних меншин 1 березня 2002 року підготував Висновки щодо України [6]. У них, зокрема, зазначається (параграф 20), що "...в Україні існує певне небажання вживати термін "національна меншина" до осіб, які належать до російської меншини. Більше того, слід зазначити, що на додаток до етнічних росіян існує велика кількість етнічних українців, рідною мовою яких є російська мова. Ці фактори слід брати до уваги при виконанні Рамкової Конвенції владою, а також їх слід відобразити у вживаній термінології". У параграфі 50 відзначається, що "існують ініціативи щодо прийняття нового закону про мови, який покликаний, між іншим, сприяти використанню української мови. У цьому відношенні Консультативний Комітет наголошує, що, у той час, як захист офіційної мови є узаконеним, він повинен здійснюватися у повній відповідності до ст. ст. 10, 11 та інших відповідних положень Рамкової Конвенції" [6].

Другий звіт України, очікуваний 2004 року, було подано лише 8 червня 2006 року. І вже 18 листопада 2009 року Консультативний Комітет склав на нього свої Висновки, які

було оприлюднено Верховним комісаром ОБСЄ у справах національних меншин Кнудом Воллебеком [7]. У цих Висновках, зокрема, зазначається: “Мені приємно усвідомлювати той факт, що *Україна підтримує широку мережу закладів загальної освіти, в яких викладається російською мовою* (курсив наш – І.Л.). Нині немає нестачі вчителів, які могли б викладати відповідні предмети у цих школах. Згідно з офіційною інформацією, підготовка вчителів для викладання у середній школі російською мовою проводиться у 54 вищих навчальних закладах України. В Україні також було видано велику кількість російськомовних підручників та інших матеріалів з ряду предметів для викладання у вищезазначених школах” [7].

Згодом, 16 вересня 2010 року, у Міністерстві освіти і науки України відбулася зустріч т.в.о. Міністра Петра Кулікова з Верховним комісаром ОБСЄ у справах національних меншин (ВКНМ) Кнудом Воллебеком. У ході зустрічі обговорювалися результати досліджень, проведених 2009 року щодо стану задоволення освітніх послуг росіян, які проживають в Україні, та українців, що мешкають у Росії. При цьому Кнут Воллебек віддав належне створенню громадської ради при Міністерстві освіти і науки України як консультативного органу. Верховний комісар висловив своє задоволення проведеною роботою Міністерства: “Робота Міністерства освіти і науки України щодо задоволення освітніх потреб національних меншин – це реальна політика, оскільки, перш за все, це забезпечення миру та стабільності в країні. *Досвід МОН України з цього питання може слугувати прикладом для інших країн*” (курсив наш – І.Л.) [8].

Такий оптимізм Верховного комісара ОБСЄ у справах національних меншин вселяє впевненість у правильності шляхів реалізації в Україні міжнародних зобов’язань щодо забезпечення мовних прав національних меншин.

Крім того, у жовтні 2010 року в Україні перебували заступник Директора мовного відділу Ради Європи – Філія Тальгон та експерти Ради Європи Майк Байрам, Йорун Бернтцен, Ірен Піпер, Хельмут Вольфганг. Метою цього візиту було обговорення з експертами та науковцями у сфері мовної освіти питань, пов’язаних з проведенням моніторингу стану іншомовної освітньої політики в системі загальної середньої освіти та вироблення рекомендацій щодо поліпшення якості і практичного спрямування мовної освіти. Серед іншого, експертна допомога мала на меті узгодження нормативно-правової бази та навчально-методичного забезпечення загальної середньої освіти України в галузі мовної освіти із Загальноєвропейськими стандартами. Під час перебування в Україні експерти Ради Європи зустрічалися з президентом Національної академії педагогічних наук України (НАПНУ) Василем Кременем, першим віце-президентом НАПНУ Василем Мадзігоном, науковцями Інституту педагогіки НАПНУ [12]. Слід зазначити, що моніторинг освітньої політики на сьогодні вже проведено в 15-и країнах світу.

Разом з тим 7 вересня 2010 року народні депутати України VI скликання Єфремов О.С., Симоненко П.М. та Гриневецький С.Р. унесли до Верховної Ради України законопроект “Про мови в Україні”, зареєстрований під номером 1015-3 [10]. У Пояснювальній записці до проекту Закону [11] народні депутати – суб’єкти права законодавчої ініціативи зазначають, що “необхідність прийняття цього Закону обумовлена також зобов’язаннями України щодо імплементації Європейської хартії регіональних мов або мов меншин, ратифікованої Верховною Радою України, нагальною потребою адаптації мовного законодавства України до стандартів міжнародного світового (на рівні ООН) та європейського (на рівні Ради Європи та ОБСЄ) права в сфері мовної політики. Авторський колектив законопроекту, внесеного на розгляд Верховної Ради України шостого скликання, при його розробці врахував практично всі рекомендації експертів Ради Європи, і вважає, що *в запропонованому проекті мета адаптації мовного законодавства України до світових та європейських стандартів в основному досягнута*” (курсив наш – І.Л. [11]).

З метою отримання незалежної об’єктивної оцінки проекту Закону [10] його було скеровано Верховному комісару у справах національних меншин Організації з безпеки і

співробітництва в Європі (ОБСЄ) Кнута Воллебеку, на що 20 грудня 2010 року було отримано офіційну відповідь [9].

У своїх “Висновках і рекомендаціях” Верховний комісар, зокрема, зазначає, що позитивним моментом проекту Закону про мови [10] є впровадження всеосяжної реформи законодавчої бази у мовній сфері.

Разом з тим у “Висновках і рекомендаціях” Кнут Воллебек піддає нищівній критиці запропонований проект Закону і радить українській владі утриматися від його ухвалення. Для того, щоб більш точно передати зміст думок Верховного комісара, звернемося просто до цитування змісту названого документа.

“Хоча проект Закону про мови містить ряд значних удосконалень, у ньому також є декілька вагомих недоліків. Загалом проект Закону про мови не регулює використання мов в Україні в спосіб, який відповідає міжнародним стандартам у сфері прав меншин, сприяє підтриманню балансу між інтересами різних громад і сприяє інтеграції та стабільності українського суспільства.

Проект Закону про мови передбачає проведення реформ у мовній сфері окремо від реформ у сфері національних меншин.

Критерій “використання мови”, за яким визначаються групи, які підпадають під гарантії, передбачені проектом Закону, є неадекватним, оскільки він нехтує мовними уподобаннями та мовною ідентичністю громадян (курсив наш – І.Л.).

Проект Закону про мову не здатний адекватно захистити мови малочисельних меншин, оскільки він майже винятково зосереджує увагу на захисті й просуванні російської мови (курсив наш – І.Л.).

Замість сприяння двомовності з високим рівнем володіння державною мовою та російською або іншою мовою меншини, проект Закону про мови, імовірно, послабить державну мову, яка є ефективним інструментом забезпечення соціальної єдності (курсив наш – І.Л.). У державному управлінні положення проекту Закону про мови впроваджують систему, у якій російська мова отримує виключні переваги, підвищуючи її статус фактично до статусу офіційної мови на більшій частині території України й зменшуючи стимули до використання державної мови (курсив наш – І.Л.). У сфері освіти положення, передбачені проектом Закону про мови, можуть мати негативний вплив на мотивацію дітей до вивчення державної мови, і, отже, вони не зможуть забезпечити балансу між метою збереження мов та ідентичності меншин, з одного боку, та сприянням вивченню державної мови, з іншого боку. У сфері ЗМІ положення, передбачене проектом Закону про мови, можуть серйозно зашкодити використанню державної мови.

Проект Закону про мови забезпечує недостатні гарантії для носіїв української мови, які живуть в регіонах, у яких переважає мова меншин або регіональна мова.

Проект Закону про мову містить положення, які піднімають питання стосовно можливого невинного втручання держави у свободу висловлення та у приватній сфері.

Унаслідок наявності зазначених вище недоліків проект Закону про мови, імовірно, збільшить, а не зменшить напруження між групами носіїв різних мов та посилить існуючі в суспільстві поділи, що робить зазначений проект Закону контрпродуктивним стосовно стабільності в українському суспільстві (курсив наш – І.Л.).

Крім того, проект Закону про мови не може оцінити вартості заходів, необхідних для його реалізації” [9].

Висновки з даного дослідження. Отже, Верховний комісар ОБСЄ у справах національних меншин рекомендує українській владі утриматися від розгляду проекту Закону про мови у запропонованій формі [10]. Натомість, на його думку, слід здійснити всебічне реформування застарілого законодавства у сфері національних меншин та мови з метою приведення його відповідно до міжнародних документів, які Україна підписала впродовж останніх 15 років. Розробка такої всебічної реформи, як твердить Кнут Воллебек, має включати широкий та прозорий процес консультацій із залученням представників національних меншин, різних мовних спільнот і громадянського суспільства в цілому для

сприяння пошуку обґрунтованого суспільного компромісу й забезпечення дотримання інтересів як держави, так й інтересів усіх спільнот.

Перспективи подальших розвідок. Перспективи подальших розвідок порушеної нами в статті проблеми вбачаються в розкритті подальших кроків української влади щодо імплементації до українського національного законодавства основоположних принципів, зафіксованих у міжнародних та європейських документах з мовних і національних питань.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Баурінг, Білл. Мовна політика в Україні. Міжнародні норми та зобов'язання і український закон та законодавство. – У кн.: Мовна політика та мовна ситуація в Україні: Аналіз і рекомендації /За ред. Юліане Бестерс-Дільгер. – Вид. дім “Києво-Могилянська академія”, 2008. – С. 55-95.
2. General Comment № 23: The rights of minorities (Art.27): 08/04/94. CCPR/C21/Rev.1/Add.5, General Comment №23.
3. Aims of Education. 17/04/2001. (Загальні зауваження).
4. <http://www.osce.org/docs/english/1990-1999/cope90e.htm>
5. http://www.osce.org/documents/hcnm/1998/02/2699_en.pdf
6. ACFC/INF/OP/I(2002)010
7. Висновки і рекомендації Верховного комісара ОБСЄ у справах національних меншин стосовно проблеми освіти російськомовних меншин в Україні: Офіційний переклад від 18 листопада 2009 року. – <http://blog.kp.ua/users/2756060/post114770836/>
8. http://www.mon.gov.ua/main.php?guer/=newstnp/2010/17_09/13
9. Оцінка та рекомендації Верховного комісара ОБСЄ у справах національних меншин стосовно проекту Закону “Про мови в Україні” (№1015-3) від 20 грудня 2010 року. – http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=38474
10. Про мови в Україні: проект Закону, унесений народними депутатами України VI скликання О.С.Єфремовим, П.М.Симоненком та С.Р.Гриневецьким і зареєстрований у Верховній Раді України 07 вересня 2010 року за №1015-3. – http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=38474
11. Пояснювальна записка до проекту Закону України “Про мови в Україні”, унесений народними депутатами України VI скликання О.С.Єфремовим, П.М.Симоненком та С.Р.Гриневецьким і зареєстрований у Верховній Раді України 07 вересня 2010 року за №1015-3. – http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=38474
12. <http://apsu.org.uz>

Лопушинский И.П.

АДАПТАЦИЯ ЯЗЫКОВОГО ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА УКРАИНЫ К СТАНДАРТАМ ЕВРОПЕЙСКОГО СОЮЗА: СОСТОЯНИЕ И ПЕРСПЕКТИВЫ УРЕГУЛИРОВАНИЯ

В статье на широкой документальной базе Европейского Союза и отечественного законодательства показан ход процессов имплементации языкового законодательства ЕС в нормативно правовые акты Украины, отражены национальные особенности законодательного решения языкового вопроса, доказана потребность в быстрейшем завершении этого адаптационного процесса.

Ключевые слова: государственная языковая политика, законодательство Украины о языках, языковые стандарты ЕС, имплементация европейских языковых стандартов.

Lopushynskiy I.P..

ADAPTACIYA LINGUISTIC LEGISLATION OF UKRAINE TO STANDARDS OF EUROPEAN UNION: STATE AND PROSPECTS OF SETTLEMENT

In the article on the wide documentary base of European Union and domestic legislation motion of processes of introductions of linguistic legislation ES is rotined in the normatively legal acts of Ukraine, the national features of legislative decision of linguistic question are reflected, a requirement is well-proven in the most rapid completion of this adaptation process.

Key words: public linguistic policy, legislation of Ukraine about languages, linguistic standards of ES, introductions of the European linguistic standards.